

D ů v o d y:

Právem namítá zmateční stížnost, že rozsudek odsuzující obžalovaného, stihaného pro zločin nadržování podle §u 217 tr. zák. toliko pro přestupek §u 307 tr. zák. se zakládá na nesprávném výkladu zákona a jest zmatečným podle čís. 9a) §u 281 tr. ř. Skutková podstata §u 307 tr. zák. předpokládá, že někdo nadržuje pachateli přečinu nebo přestupku buď ukrýváním (§ 214 tr.zák.) nebo tím, že osobě pro přečin nebo přestupek zatčené pomáhá k uprchnutí nebo pátrající po ní vrchnosti překáží, by zase byla předvedena (§ 217 a 307 tr. zák.). Ve směru subjektiv. se žádá v druhém případě, který tu jedině přichází v úvahu, pomáhání úmyslné a vědomí pachatelovo, že jde o osobu zatčenou. V souzeném případě zjišťuje sice nalézací soud, že obžalovaný jako převozník na řece Otavě převezl 24. října 1926 trestance Josefa R-a, který si odpykával ve věznici krajského soudu v Písku trest osmiměsíčního těžkého žaláře pro zločin a toho dne z věznice uprchl, vyloučil však, že obžalovaný věděl, že R. je zločinec a že stěžovatel jednal »vědomě úmyslně«, že nadržuje zločinci, jakož i že věděl (tím méně měl úmysl) že překáží pátrajícímu dozorcí. Vzhledem k těmto zjištěním správně uznal soud první stolice, že se obžalovaný nedopustil zločinu podle §u 217 tr. zák., na který bylo žalováno, pro nedostatek trestní činnosti v §u 217 tr. zák. předpokládané, zejména ve směru subjektivním (úmyslné ulehčení příležitosti k uprchnutí lstí nebo násilím u vědomí, že jde o osobu zatčenou pro zločin). Nesprávně však shledal soud v jednání obžalovaného v rozsudku zjištěnou skutkovou podstatu přestupku §u 307 tr. zák., přehlížeje, že úmysl pachatele zločinu podle §u 217 tr. zák. a přestupku podle §u 307 tr. zák., jakož i trestná činnost v obou případech jsou stejné, a že rozdíl spočívá jen v tom, že ke zločinu podle §u 217 tr. zák. se vyžaduje, by pachatel věděl, že jde o poskytování pomoci osobě pro zločin zatčené, kdežto skutková povaha přestupku podle §u 307 tr. zák. předpokládá pouze vědomost, že jde o osobu zatčenou pro přečin nebo přestupek. Že v souzeném případě obžalovaný věděl, že poskytuje pomoc osobě zatčené pro přečin nebo přestupek, soud nezjistil. Tím pak, že vyslovil přesvědčení, že obžalovaný vůbec nevěděl, že pátrajícímu dozorcí překáží, by R. byl zase dostaven k soudu, a zjistil, že nejednal úmyslně, vyloučil sám skutkovou povahu §u 307 tr. zák. ve směru subjektivním, a měl při správném použití zákona vynést rozsudek osvobozující. Odsuzujícím výrokem porušil zákon v ustanoveních §u 307 tr. zák. a zavinil zmatečnost rozsudku. Bylo proto vyhověti odůvodněné zmateční stížnosti, zrušiti napadený rozsudek a uznati, jak se stalo.

Čís. 2779.

Má-li soud za prokázáno, že padělání veřejné listiny (křestního listu v údajích náboženství) stalo se bez úmyslu směřujícího k oklamání třetí osoby, nemůže pachatele odsouditi pro přestupek § 320 f) tr. zák.

(Rozh. ze dne 14. května 1927, Zm I 108/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem okresního soudu v Poličce ze dne 13. října 1926, jímž byl obžalovaný uznán vinným přestupkem podle §u 320 f) tr. zák., jakož i potvrzujícím rozsudkem krajského soudu v Chrudimi jako soudu odvolacího ze dne 16. listopadu 1926 byl porušen zákon v ustanovení §u 320 f) tr. zák., oba rozsudky se zrušují a obžalovaný se podle §u 259 čís. 3 tr. ř. osvobozuje od obžaloby pro přestupek podle §u 320 f) tr. zák., jehož se prý dopustil tím, že dne 21. června 1926 v P. křestní list Jany M-ové, vydaný dne 11. června 1926 děkanským úřadem v Čáslavi, padělal bez onoho zlého úmyslu, který jest uveden v §u 197 tr. zák.

D ů v o d y:

Podle trestního spisu okresního soudu v Poličce byl obžalovaný rozsudkem onoho soudu ze dne 13. října 1926 uznán vinným přestupkem proti veřejným zřízením a opatřením podle §u 320 f) tr. zák. Podle rozsudečných důvodů bylo v souhlase s obsahem trestního spisu vzato za zjištěno a prokázáno, že přestupek podle §u 320 f) tr. zák. byl obžalovaným spáchán paděláním křestního listu, vystaveného dne 11. června 1926 děkanským úřadem v Čáslavi pro dceru obviněného jménem Janu M-ovou, tím, že obviněný v křestním listě ve sloupci »náboženství« škrtl slovo »katolického« a vepsal »bez vyznání«, dále, že ve sloupci »otec« škrtl slova »katolík, krejčí v Č.« a vepsal »bez vyznání«, posléze pak, že ve sloupci »matka« škrtl slovo »katolička« a vepsal »bez vyznání«, vše bez zlého úmyslu uvedeného v §u 197 tr. zák. V souhlase s hájením se obviněného a se zjištěnými okolnostmi bylo dále za prokázáno, že týž takto změněný křestní list dopisem ze dne 21. června 1926 odeslal okresní správě politické v Čáslavi se stížností na udánlivě nesprávné údaje uvedené v něm děkanským úřadem v Č. a se žádostí, by okresní politická správa nařídila děkanskému úřadu v Č. vystavení opisu křestního listu podle skutečnosti, t. j. podle stavu v době vydání jeho opisu. Obviněný byl totiž dříve krejčím v Č., což jest správně uvedeno v křestním listě, dále byl on i jeho manželka až do dne 7. července 1920 náboženství římsko-katolického, kteréhožto dne z církve římsko-katolické i s manželkou a se syny Zdeňkem, Josefem, Norbertem a dcerami Ludmilou a Antonií vystoupil. Vystoupení to vzala okresní politická správa v Č. přípisem zasláným obviněnému dne 8. července 1920 na vědomí s tím, že se farní úřad v Č. o vystoupení zpravuje. Podle svědectví P. Vincence S-a, kaplana děkanského úřadu v Č., nebyl o vystoupení Jany M-é děkanský úřad v Č. vyrozuměn, a proto ve vyhotovení křestního listu ze dne 11. června 1926 vydaného děkanským úřadem v Č. nebyly změny ty vyznačeny. Nalézacím soudem bylo také vzato za prokázáno, že obviněný padělaného křestního listu u úřadu nepoužil za účelem zaplání nebo klamání, že změna jeho stala se bez jakéhokoliv zlého a podvodného úmyslu, bezelstně jen z ubližované ctižádosti obviněného a ze zlosti pro nesprávné uvedení jeho nynějšího titulu v křestním listu. Obviněný jest totiž nyní správcem okresní nemocenské pojišťovny v P. Nalézací soud ač tedy vyloučil jakýkoliv zlý úmysl obviněného, tedy i

úmysl, směřující alespoň k oklamání osoby třetí, uznal, že jednání obviněného zakládá objektivní i subjektivní skutkovou povahu přestupku podle §u 320 f) tr. zák. v úvaze, že ustanovení §u 320 f) tr. zák. poskytuje docela všeobecně ochranu každé veřejné listině v její formě, že proto také jednání obžalovaného obsahuje vzhledem k jeho způsobu a obsahu padělání v úmyslu tohoto ustanovení zákona, neboť jednáním obžalovaného obdržela veřejná listina dílem jiný zevnějšek a vzhled, a dílem jiný doslov a obsah. Odvolání obžalovaného bylo rozsudkem krajského soudu v Chrudimi jako soudu odvolacího ze dne 16. listopadu 1926 zamítnuto jako bezdůvodné s poukazem na rozhodovací důvody prvního soudu. Rozsudky těmi byl porušen zákon v ustanovení §u 320 f) tr. zák. Ke skutkové povaze přestupku podle §u 320 f) tr. zák. se vyžaduje úmysl klamati osobu třetí; tak uznává ustálená judikatura bývalého vídeňského nejvyššího soudu (zejm. rozhodnutí č. 2028 a 3336 sbírky Nowak (i tohoto nejvyššího soudu sb. n. s. čís. 1321 a 1581)). Než právě tento úmysl rozsudek soudu první stolice výslovně vylučuje, jak shora jest uvedeno, a toto skutkové zjištění přejímá i soud odvolací. Nedostává se tu tedy ke skutkové podstatě přestupku podle §u 320 f) tr. zák. základni známky, a bez této není naplněna skutková podstata onoho přestupku. Při tomto skutkovém zjištění měl býti správně vynesena rozsudek osvobozující, poněvadž skutek obžalovaného nelze podřaditi ani pod jiné ustanovení trestního zákona. Bylo proto podle §§ 33, 479 a 292 tr. ř. o zmatečnì stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona uznati právem, jak se stalo.

Čís. 2780.

Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.).

»Organisací« ve smyslu § 17 zákona jest spojení několika osob k společnému cíli šetříc určitých pravidel společného jednání a postupu; spadá sem »komise pro pořadatelskou službu (pořadatelské sbory)« komunistické strany; organisace a účel pořadatelských sborů.

(Rozh. ze dne 14. května 1927, Zm I 118/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnì stížnost obžalovaných do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 10. ledna 1927, pokud jim byli stěžovatelé uznáni vinými přečinem podle §u 17 čís. 1 odstavec druhý zákona ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.

D ů v o d y:

Nejen řadou výtek, činěných rozsudku s hlediska důvodu zmatečnosti čís. 5 §u 281 tr. ř., nýbrž znovu též v rámci oněch vývodů, jimiž formálně uplatňován je důvod zmatku čís. 9 a) téhož §u, napadá písemnì zmatečnì stížnost především skutkové zjištění rozsudkové, podle něhož v rozhodné době (od dubna do 26. října 1926) byly v komunisti-